

DIUMENGE DIARI DE SESSIONS

Jordi Xuclà
DIPUTAT DE CIU AL CONGRÉS

IDEES GRANS I IDEES PETITES. DEL TAV A EXTREMADURA A LA N-II

UNA IDEA GRAN

El president del Banc Central Europeu, Jean-Claude Trichet, va rebre aquesta setmana el prestigiós premi Carlemany al saló de l'Ajuntament d'Aquisgrà. A mitjans dels anys 80 del segle passat aquest premi el va rebre Jordi Pujol i ara és més fàcil fer-se la idea de la importància que té. Anant al tema: Trichet ha proposat la creació d'un ministre d'Economia únic per a tots els països de l'eurozona. Aquesta és una manera de fer un pas endavant per salvar l'euro i enfortir-lo. Aquesta és una recepta contra el perill de la reestatalització de les polítiques dels estats. Un ministre d'Economia europeu amb capacitat per assumir el control dels països que després de ser rescatats (amb molt de diner públic) no apliquen els ajustos necessaris. Aquest és el cas de Grècia. Una idea gran enmig d'un mar de solucions de maquilatge per fer front a la crisi institucional que viu la construcció europea. Una idea a tenir en compte.

EFFECTE RUBALCABA?

Dissabte el canal 24hores va retransmetre en directe el discurs d'acceptació de la candidatura de Rubalcaba davant el comitè federal del seu partit. Em va causar una impressió estranya. L'home que durant anys i anys, decennis, ha cultivat el perfil de número dos, de component de pactes, d'acords discrets o mai públics... el que en diuen, a la Moncloa, un "fontanero", passa d'un dia a l'altre, a ser cap de cartell. Encara li falta la condició de líder. De sobte veig un candidat que no omple la pantalla, que no omple el lideratge amb discurs nou. Reivindica el seu pas pels governs de Felipe González... però els anys han passat. No li veig, durant la setmana, ni les idees iconoclastes de Zapatero ni les idees de la socialdemocràcia clàssica. El continu veient com el segon bo en els acords però desentrenat en el lideratge. Això fa dubtar d'un efecte Rubalcaba

«El mig efecte Rubalcaba pot servir per evitar majoria absoluta del PP i deixar els partits nacionalistes en una posició determinant»

«Avui per avui hi ha més opcions d'esgotar la legislatura sempre que el Govern vulgui agafar el comandament de la nau»

«Té sentit que Espanya sigui l'Estat del món amb més quilòmetres de tren d'alta velocitat (aviat superats pels immensos poders de la gran Xina)?»

de tomb electoral. És clar que és millor candidat pels interessos socialistes que l'exprescandidata Carme Chacón. Al final, doncs, el mig efecte Rubalcaba pot servir per evitar majoria absoluta del PP i deixar els partits nacionalistes en una posició determinant en la propera legislatura.

EL SOSTRE PRESSUPOSTARI

Tothom fa càbales sobre els socis que tindrà el govern per aprovar els pressupostos de l'any que ve. Però no he llegit que cap periodista assenyali que aquest mes de juny s'ha de votar el «sostre de despesa pressupostària» en el Congrés dels Diputats. Això és, el màxim de despesa i endeutament que el parlament autoritza al govern per poder aprovar els pressupostos. Aquesta votació és condició indispensable perquè el Govern no caigui. I crec que la pot superar, encara que sigui amb l'abstenció d'uns quants grups. Bàsicament perquè l'economia no podria aguantar un govern caigut però unes eleccions que, com a molt aviat, no se celebrarien fins a la segona quinzena de setembre. Avui per avui, hi ha més opcions d'esgotar la legislatura. Sempre que el govern vulgui agafar el comandament de la nau.

Les obres aturades a la carretera N-II, al seu pas per la demarcació de Girona.

Següent responsabilitat, imminent: aprovar un decret de regulació dels convenis col·lectius davant el fracàs de la negociació entre sindicats i patronal. Si en aquest decret no s'apliquen mesures de flexibilitat en la negociació col·lectiva en casos d'empreses en situació crítica, el Consell Europeu de juny tocarà el crostó al Govern i la inestabilitat es podria tornar a agreujar. Només queda el camí de la responsabilitat. I aquest és un camí que casa poc amb els interessos electorals de qui ara governa.

UN TAV A EXTREMADURA?

Els mitjans de comunicació d'Extremadura i molts polítics extremenys ha posat el crit al cel perquè diversos polítics catalans, en Duran-Lleida, en Pere Macias i aquesta setmana el conseller Mas-Colell, han posat en dubte la inversió del Tren d'Alta Velocitat a Extremadura en aquests temps de crisi. I els meus col·legues tenen tota la raó de la racionalitat dels diners públics en època de crisi. Estem parlant de més de 8.000 milions d'euros, la inversió més alta del Pla Extraordinari de Infraestructures. Convé recordar que aquesta línia, dissenyada en temps de glòria i petulància, estava pensada per connectar Madrid i Lisboa en tren. Fa mesos que el govern de Portugal ha cancel·lat aquesta obra per la part lusa. Per motius econòmics, país rescatat per la UE, però també perquè els portuguesos sempre miren de reüll la integració ibèrica. Aquest era un tren a Lisboa que ara s'ha convertit en un tren a Badajoz. Té sentit que Espanya sigui l'Estat del món amb

més quilòmetres de tren d'alta velocitat (aviat superats pels immensos poders de la gran Xina)? No, no té sentit. En època de crisi, més que mai, racionalitat.

SOBRE LA N-II

No hi ha res que m'agradaria més que donar notícies sobre la N-II al seu pas per les comarques gironines. Aquesta batalla per la dignitat que fa tants anys que lliurem davant el menys preu dels governs centrals de socialistes i populars. La demarcació amb menys quilòmetres d'autovia de l'Estat. El dijous de la setmana passada el conseller Lluís Recoder es va entrevistar amb els alts responsables del ministeri de Foment per repassar la «gran carpeta catalana de temes pendents». Quan es va plantejar la N-II, els representants catalans van descobrir que això dels 6,6 quilòmetres amb un pressupost de 33 milions és quelcom que està en la llista de serells del govern. Per dir-ho clar: que no forma part del Pla Extraordinari de Infraestructures (el llibre d'obres dels propers anys) i que com molt vaia, serà licitat cap a finals d'any. Aquest va ser un anunci fet a 21 dies de les eleccions municipals i, al final, serà un anunci a les portes de les eleccions generals. Podríem dir, sense faltar a la veritat, que els cartells d'inici de la miniobra i els cartells electorals amb la foto de Rubalcaba es col·locaran en els mateixos temps. No anem pas bé. Dimarts el ministre de Foment haurà de donar resposta a la gran vergonya de la N-II a instàncies d'una pregunta parlamentària del Grup parlamentari català al Senat. A veure per on surt aquesta vegada.